

а за новое нищо още! Какво безчувствие! Каква немарность о народности! Азъ не зная въ-кы що да кажа. Вие знайте твърдъ добръ положениими. Колко то за особное мое дѣло въ кое вие зѣхте такова едно живо дѣйствие азъ ще ви бжда за всѣгда признателенъ. Забѣлѣжвамъ обаче чи не трѣба да се боите нищо отъ това, азъ имамъ и други добри подпорки освѣнь Руск. Посолст. Та то нека работи какъ то му до-столепие показва. Тукашное Прав. има найголѣмое благово-ление за мене, а и ако и то не би било тжй. „добъръ юнакъ знай и друга пжтека“.

Гидиковъ най послѣ мя изи-гра! Ни парицж отъ толкова книги! . . . Господину Доброви-